

Βλέπει πώς ε' Άλδφεν κι' οί πειρατάι του θά θριαμβεύουσιν και πως αὐτός κι' οί Σκώτοι θά γελιοποιηθοῦν και καταβάλλει μια τελευταία προσπάθεια, σάν νά θέλῃ νά δώσῃ ψυχή και φτερά στην βάρκα του. 'Η βάρκα του λές κι' ἐμψυχώνεται ἀπ' αὐτόν : Πηδάει, πετάει πάνω ἀπ' τὰ κύματα, κοντεύει νά φτάσῃ τοὺς Δανούς. Κι' αὐτοί ὁμως διπλασιάζουν τίς δυνάμεις τους και κοντεύουν νά προσεγγίσουν... 'Ο 'Άλδφεν μάλιστα ἐτοιμάζεται νά πηδήσῃ στη στεριά.

Βλέποντας το αὐτό ὁ Μάκ Νάιλ, ξανακούει τὰ λόγια της 'Ελγκάιφ ν' ἀντηχοῦν στ' αὐτιά του, σάν πένθημη καμπάνα : «Θά μέ πάρῃ ἐκεῖνος πού θ' ἀγγίξῃ μέ τὸ χέρι του ἐκεῖνο τὸ νησί». Και τὰ μελίγγια του φουσκώνουν, πᾶνε νά σπᾶσουν. 'Ο λα γύρω του χερσεῖον ἕναν ἀπαίσιο χορὸ και τὸν σαρκαζόν. Νοιάζει πὼς θά τρελλάθῃ... 'Αξάφῃ γυρίζει και σκύβει. 'Αρπάξει τὸ τσεκούρι του, ἀκουμπάει τὸ ἀριστερὸ χέρι του στην ἀκρη τῆς βάρκας και μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τὸ κόβει ἀπ' τὸν καρπὸ!.. Πεταίει τότε ἀμέσως τὸ τσεκούρι κι' ὀρπάξει τὸ ματωμένο χέρι, τὸ ζυγιάζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του και μ' ὄλη του τὴ δύναμι τὸ πετάει στη στεριά!..

Μπροστὸ σ' αὐτὴ τὴν ἀφάνταστη παλληκαριά κι' αὐτοθυσία, ὄλοι, Σκῶτοι και Δανοί, μαζί κι' ὁ 'Άλδφεν, μένουν κατάπληκτοι και κυττάζοντας με θαυμασμοὶ τὸν ἥρωα, φονιάζον :

—Τιμὴ στὸν ἀνδρειότερο! Τιμὴ στὸ Μάκ Νάιλ, τὸν μεγάλο ἀρχηγὸ πού τὸ χέρι του ἀγγίξε πρῶτο τὴ στεριά...

Ἔτσι ὁ Μάκ Νάιλ ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς Κολέιουεσ και παντρεύτηκε τὴν ἀγαπημένη του 'Ελγκάιφ. Στὸ νησί αὐτὸ ἔζησε ὅλα του τὰ χρόνια, ἀπολαμβάνοντας τὸν θαυμασμό και τὴν ἀγάπη ὄλων, ὡσπου πέθανε γέροντας.

'Αγοῦτερα, οί ἀπόγονοι τοῦ Ρογήρου ντὲ Μονγκόμερυ, συμμαχησαν με τοὺς ἀπογόνους τοῦ Μάκ Νάιλ και πῆσαν και τὸ οἰκόσημό τους, ἀπάνω στο ὄποιο βλέπει κανεῖς ἕνα χέρι ματωμένο.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑΦΟΣ

(ΑΡΑΒΙΚΟ)

"Όταν πεθάνω, βράτε μου στὸν τάφο, ὅπου θάμαι, μιά πέτρα πού τὸ χρώμα της νάσαι σάν ρόδου χρώμα, τὴν ρόδινη τὴν ἄμορφα τῆς κόρης νά θυμᾶσαι και τὴν καρδιά τὴν πέτρινη πού μ' ἔβαλε στὸ χῶμα!

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(Τῷ ΛΟΡΑΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

'Αγνή κόρη τῆς Ἀθήνας, δός μου πίσω τὴν καρδιά μου, ἢ, σάν πέταξε γιὰ πάντα ἀπ' τὰ στήθη τὰ δικά μου, φύλαξέ την, και πρὶν φύγα, πάρε τὴ στερινὴ φωνή μου :
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

Μὰ τὰ ξέπλεκκα μαλλιά σου, πού τὰ χάιδευεν ἡ αὔρα, μὰ τῶν μαγικῶν ματιῶν σου τὰ ματωκλάδα τὰ μαῦρα, πού φιλοῦν τὴ θεία μορφή σου και παρῖζουν τὴν ψυχὴ μου :
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

Μὰ τὰ κερασεῖνια χεῖλι, τὴ δαχτυλιδένια μέση, μὰ τὰ ἄνθη πού λέν ὅσα λῦρα μια δέν θά μπορέσῃ, μὰ τοῦ ἔρωτος τὸ γέλιο, μὰ τὴ θλίψη τὴ δική μου,
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

Φεύγω, κόρη τῆς Ἀθήνας, ἀλλὰ μὴ μέ λησμονήσῃς. Κι' ἐνῶ φεύγω γιὰ τὴν Πόλη, ἐξὸ (μόνη ἐδῶ θά ζήσῃς, ἐδῶ ποῦμεινε ἡ καρδιά μου, ἐδῶ (ποῦμεινε ἡ ψυχὴ μου...
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

'Η καλή του καρδιά. 'Η ἀγαθοεργίες του. Πὼς πούλησε τὰ εἰθλία του γιὰ νά ἀγοράσῃ φάρμακα σὲ μιά φτωχὴ γειτονισσά του. 'Ο Δηληγιάννης ἐσουλετής. 'Η συντροφικὴ τοῦ Μπαρμπά Παναγιώτη. Ἀπειταρίες!.. 'Η κρυφοφερμένη κυρία. Τὸ χρυσοματωμένο χέρι τοῦ πρῶτουπουργοῦ. Ὅτε λεφτὲ!.. κτλ., κτλ.

'Ο αἰμίμητος πρωθυπουργὸς Θ. Δηληγιάννης, πού δολοφονήθηκε ἀγῶιως ἀπὸ ἕνα παράφρονα, τὸν Κωσταναραζάκη, ἦταν ἀνθρωπὸς ἠθικός, τίμιος, εὐλακρινὴς, μεγαλόδωρος. Οἱ τῶροι του ἦσαν ἄπλοοι, ἡ καταδεκτικότητα του παρομοῦδος τῆ ἡ ἀλοχρησία του ἀπίστετη.

'Απὸ μικρὸ παιδί ὄλες του τὶς εὐνομονίες τὶς διέδεθε σὲ διάφορες ἀγαθοεργίες. Ἦταν τόσο φιλεσπλάγχνος, ὥστε, ὅταν ἦταν φοιτητὴς, πούλησε μερὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἐπιστήμης του γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ φάρμακα μιᾶς φτωχῆς γειτονισσᾶς του.

'Όταν πάλι βγήκε γιὰ πρῶτὴ φορὰ βουλευτὴς, κίλησε σ' ἕνα σπίτι πού ἦταν κοντὰ στην ὁδὸν Ἀγγέλων και πῆρε κοντὰ του, γιὰ νὰ του ἰσηροτῆ, τὸν περίφημο ἐφημεριοδότηλὸν μπαρμπά Παναγιώτη.

Μιά μερὰ, πρῶοί πρῶοί, ὁ Δηληγιάννης φώναξε τὸν μπαρμπά Παναγιώτη και τοῦ εἶπε :

—Παναγιώτη, τὴ βουλευτικὴ ἀποζημίωσι τὴν Ξεχωμαλίσαισε. Κόνταξε, λαπόν, μήπως ἔχεις τίποτε λεπτὰ, γιὰτὶ ζωήραμε!..

'Ο μπαρμπά Παναγιώτης ἔβγαλε τότε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πορτοφῶλι του και δάνεσε στὸν εὐδοκάρη, ὅπως ἀποκαλοῦσε τὸν Δηληγιάννη, τέσσερα ἀσημένια τάληρα!..

Ἐνῶ κείνος εἶχε τὴν τραγικὴ δολοφονία του, ἐνῶ ἔβγαλε ὁ Δηληγιάννης ἀπ' τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πηθὶ στὸ ἀμάξι του, τὸν πλησίασε μιά μαυροφροσμένη γυναῖκα με τὰ δύο παιδιὰ της.

'Ο Δηληγιάννης, μόλις τὴν εἶδε, σταμάτησε.

—Τὶ θέλετε ; τὴν ρώτησε. Κι' ἡ μαυροφροσμένη γυναῖκα, σποιλώντας τὰ βροχοζῶνια ἀπὸ τὰ δάκρυα μᾶτια της, τοῦ ἀπάντησε :

- Κύριε πρόεδρε, εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ τάδε (ἐνός ἀπ' τοὺς ἀφοσιωμένους φίλους τοῦ Δηληγιάννη, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει πρὸ μηνῶν).
- Καὶ τί θέλετε ;
- Δυστυχῶς, κύριε πρόεδρε.
- Καλὰ, τὶς εἶπε τότε. Περιμένε μὴ στιγμὴ.

Κι' ὁ αἰθαλιὸς προσθέτησ ἀνέβηκε ξανά τὴ σκάλα, μπῆρε στὸ γραφεῖο του, πῆρε ζῆτι και ξανακατέβηκε.

—Πᾶσε, κυρὰ μου, εἶπε στὴ μαυροφροσμένη γυναῖκα, και τῆς ἔδωσε ἕνα χρηματικὸ ποσόν.

—'Ο Θεὸς νὰ κόβῃ μέρες ἀπὸ μένα και νὰ σοῦ δῖνῃ χρόνια, τοῦ εἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἀποκαταρρευμένη, με δάκρυα στὰ μᾶτια.

'Ο Δηληγιάννης γιὰ χρηματογῆλᾶσο χρησιμοποῖεσε μιὰ...χαρτομαζοῦλα μπακαλίτσι, ἡ ὁποία εἶχε τὴν εὐτυχία ζωμιά φορὰ νὰ περιλαβᾶν, ἐκτός ἀπ' τὰ μονόδρομα και τὰ διδρομα, και ξανάνα πεντόδρομο.

'Ἐνα βράδυ ὁ Δηληγιάννης εἶδε νὰ μπαῖνη σὲ τὸ γραφεῖο του τὸν διεθνητὴ τῆς «Πρωίας» Γ. Μαθητόπουλο.

'Ὡς γνωστόν, ἡ «Πρωία» ἦταν τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ Δηληγιάννη κι' ἔβγαλε με ρῆματα δικά του.

- Τὶ θέλεις, Γιῶργη ; ρώτησε ὁ Δηληγιάννης τὸν Μαθητόπουλο.
- Λεπτὰ, κύριε πρόεδρε ! Εἶνε Σαββατοβράδυ ἀπὸρη και πρέπει νὰ πληροθοῦν οἱ στοιχειοθῆτα τῆς «Πρωίας», ἀπάντησε ἐκεῖνος.
- Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν ἔχομε, τοῦ ἀποκαῖθησε ὁ Δηληγιάννης.

Κι' ἀμέσως τράβηξε ἕνα σφᾶγι τοῦ γραφεῖου του, ἔβγαλε τὴν περιφημὴ χαρτομαζοῦλα και με τὰ δύο του χέρια τὴν ἀναποδογύρισε και τὴν τίναξε ἀπάνω στὸ γραφεῖο του.

—Ἄνε ἔπεσε ὁμως ἀπ' αὐτὴν οὔτε ἕνα μονόδρομο. Σῆμοσε τότε τὸ κεφάλι του ὁ μαζογιτὴς και ζητᾶζόντας ζωμιάμινα τὸν Μαθητόπουλο, τοῦ εἶπε :

—Βιλέεις, Γιῶργη, ὅτι δέν ἔχω οὔτε μιά δραχμὴ. Ἄνε πῆρα ἀζομία και τὸ μισθὸ μου, ὡς πρωθυπουργός. Ἀκούον πληρώσεισε σὺ ἀπὸρη και σοῦ τὰ χροστᾶω!..

